

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ἘΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Ζ΄.

Ὅτι δὲ περὶ τοῦ τοῦ Πλάτωνος ἔργου
βούλευται ἢ περὶ ποιήσεως καὶ ἀποδοῦ καὶ
τῶν αὐτοῦ ἐπιπέμων. (Ἰδὲ τὸ ἔργον).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

—
1884

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΕΥΛΕΪΣΙΜΟΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

ΕΛΕΥΘ. ΤΡΙΑΝΤ. ΚΟΥΣΗ

ΠΕΡΙ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΑΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδια).

1. Χτίζω, αβ χτίσκουμαι καὶ χτίουμαι· α Λάσκουμαι ἐν τοῖς χωρίοις=βαδίζω ἐκ τοῦ ἠλάσκω). 2. Λαχμάζω = ἀσθμαίνω, ἐν τῇ δημῳδαὶ λαχανιάζω. 2. Μεταγγίζω=ἔξ ἐνὸς ἀγγείου εἰς ἕτερον χέω· καὶ παρ' ἀρχαίοις ἀφηρημένον μετάγγισμα, παρ' ἀρχαίοις μεταγγισμός. 1. Χολομανίζω=δεινοπαθῶ· ἡ λέξις καὶ παρὰ Σομανέρα, παρ' ᾧ καὶ ἕτερος τύπος χολομανῶ (Κοτ. Ἀτ. τ. 4. σ. 686). 2. Πασχίζω=προσπαθῶ· ἐν Ἐρωτοκρίτῳ πάσχω (σ. 69 στ. 23) «ἄς πάσχη... νά τα χόνη» ἐν Κρήτῃ δὲ καὶ νῦν καὶ πάσχω καὶ πασχίζω. 1. Ταγίζω, α ταγίσκουμαι=παρέχω τὴν τροφήν τῷ ζῳῷ· εὐρηται ἡ λέξις καὶ ἐν γλωσσαρίοις «πρόβατον γεγευμένον πόας, πρόβατον ταγισμένον βότανα» «οἱ δὲ τῶν Ῥωμαίων λαοὶ τῇ νυκτὶ ἐπότισαν καὶ ἐτάγισαν τὰ ἄλογα αὐτῶν (Θεοφάνης) «ταγίσσατε τὰ ἄλογα» (Δουκάγγιος)· ἡ λέξις παρῆκται παρὰ τὸ ταγή=σύνταξις, ἔξ ἧς τὸ παρ' ἡμῖν τε καὶ ἐν τῇ δημῳδαὶ καὶ παρὰ τοῖς Τούρκοις οὐ μόνον ἐπὶ ζῳῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων λεγόμενον ταγίνι=praebendarium· παρ' ἀρχαίοις δ' ἀπαντὰ τάγιστρον καὶ ταγιστήριον=mensura annonae praebendariae ad equos· α Συλλογίσκουμαι καὶ συλλογίουμαι. 2. Μοιριάζω (διανέμω)· 6. μοιριάζουμαι (παθητικὸν καὶ μέσον=ἐν ἀλλήλοις)· παρ' ἀρχαίοις μοιράν· τὸ δὲ μέσον μοιράσθαι ὡσπερ καὶ παρ' ἡμῖν· «ἐμοιράσαντο δ' ὄξυκάρδιοι κτήμαθ', ὡστ' ἴσον λαχεῖν» (Αἰσχ. ἐ. ἐ. Θήβ. 907). 2. Μυρίζω (ὄζω), α μυρίσκουμαι (ὀσφραίνομαι)· 2. δαγκλάζω (κραυγάζω μετὰ θρήνων, ἐπὶ τῶν βρεφῶν)· ἡ λέξις, εἰ μὴ πεποιήται, παραφθορὰ ἐστὶ τοῦ κλαγκάζειν, ὁ παρὰ Ζωναρῆ (442) καὶ Ψελλῶ

(ἐκδ. Tittm. CXV. σ. 44) λέγεται γλαγκάζει Lob. path. el. 1. σ. 513).—2. Μονάζω=μονήν παρέχω, ξενίζω τινά ἐν τῇ οἰκίᾳ νύκτα μίαν· «μονάζω τὰ στέφανα»=οὐ συγκοιμῶμαι τῇ γυναικὶ τὴν νύκτα τῆς στέφειας· 1. Φτυλακίζω, ἐπὶ ζώων καὶ πτηνῶν φονευομένων καὶ σπαρασσόντων, ἐπὶ ταχέων παλμῶν τῆς καρδίας ἐξ αἰφνηδίου φόβου. Ἐν Κύπρῳ ὑπάρχει ἡ λέξις φτερακίζω (ἐκ τοῦ πτερουγίζω) τοῦ Κυπρίου παραφθορὰ φαίνεται ὄν τὸ ἡμέτερον. 2. Ρουχαλίζω καὶ ρουχνίζω, ἐν τῇ δημῳδίῃ ροχαλίζω, παρ' Ἀττικῶς ρέγκω, παρ' Ἰωσι ρέγγω· ρογκιάω καὶ ρογγάζω παρ' Ἡσυχίῳ· ρογγαλίζειν=ύλακτεῖν (Γλώσσ. εἰς Θεόκρ. 6,30), ἐκ ταύτης δὲ τό,τε ἡμέτερον ρουχαλίζω καὶ τὸ τῆς δημῳδούς ροχαλίζω· τῆς αὐτῆς ἐστὶ ρίζης τό,τε ρογγάζειν καὶ ρογγιάζειν (Ἡσύχιος), ἐξ οὗ παρέφθαρται τὸ ἡμέτερον ρουχνίζω. 1. Τουντουνίζω (ρίγων πάλλομαι, τὸ παρ' ἀρχαίοις ταρταρίζω). 2. Πουλάζω (ἴσως ἐκ τοῦ ἐπουλόω)=καταπραύνομαι· «ἐπούλαξαν τὰ πόνια μ'»=κατεπραύνησαν αἱ ἀλγηδόνες μου. 1. Ὀμοιάζω, ἀμετάβ. καὶ ἐν τῇ δημῳδίῃ, καὶ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ «Γαλιλαῖος εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει» (Μάρκ. 14, 70). Μερμηκιάζω=αιμωδιῶ· καὶ παρ' ἀρχαίοις μυρμηκιάζω· ὁ Σομανέρας ἔχει μερμηγκιάζω, ὁ δὲ Κοραῆς (Ἄτ. τ. 4. σ. 344) οὐκ ὀρθῶς διορθοῖ μυρμηκιάζω. 1. Νοίζω=αἰσθάνομαι· ἡ λέξις εὐρηταὶ καὶ παρὰ Σομανέρα, παρ' ᾧ καὶ τὸ νοῶ (Κορ. Ἄτ. τ. 4. σ. 351)· παρὰ Δημητρίῳ Ζήνῳ στ. 82 τὸ ἀνανοοῦμαι· «δαγκάνω τον 'ς τὸ δάκτυλο καὶ δὲν ἀνανοᾶται» ἐν τῇ δημ. νοιώθω· οἱ ἀρχαῖοι ἐχρῶντο οὕτω τῷ αἰσθάνομαι· «οὐκ ἤσθοντο προσιόντων τῶν πολεμίων» (Ξεν. Ἑλλ. 4. 2,19), ἀλλὰ καὶ τὸ νοῶ ταῦτόν που δηλοῖ ἐν ταῖς φράσεσι «τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησεν» (Ἰλ. 11, 599)· «ὄξυ νοεῖν» (Ἰλ. 3, 374. 5, 680 κτλ.) » *acriter animadvertere*· «τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν, ὡς... ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπτο» (Ὀδ. 22,32). 2. Ὀνειδίζω· αὐτὸ Ὀργίσκουμαι (ὀργίζομαι)· ἡ μετοχὴ ὀργισμένος=κακός, κατάρατος· οὕτως εὐρηταὶ καὶ παρὰ Δημ. Ζήν. (παρ. βατραχ. στ. 324) ἡ λέξις «καὶ ὑπνου ἐδεήθηκα, κῆ_αὐτοὶ οἱ ὀργισμένοι (οἱ βάτραχοι, γράφε ὀργισμένοι)» ὀρθότατα ἐρμηνευομένη ὑπὸ Mullach *exsecratus*,

exsecrabilis. 1. Ὀρρανίζω· α ὀρρανίσκουμαι. 2. Παίζω, α παίχκουμαι. 1. Ποτίζω, αβ ποτίσκουμαι καὶ ποτίουμαι. 1. Μεθύζω (μεταβάτ. = μεθύσκω, καὶ ἀμετάβατον = μεθύσκομαι)· α μεθύουμαι. 2. Μαλάζω (μαλάσσω), β μαλάχκουμαι καὶ μαλάουμαι. 1. Λούζω (λούω), α λούσκουμαι. 1. Ξύζω (ξύω), αβ ξύσκουμαι καὶ ξύουμαι. 2. Λιμάζω (λιμώττω). α Παθιάσκουμαι (παθαίνουμαι; ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων, ὅταν ἀπαύστως θρηνηῶσιν οὐδαμῶς καταπραυνόμενα). 1. Σκεπάζω (καλύπτω)· αβ σκεπάσκουμαι καὶ σκεπάουμαι (παθητικὸν καὶ μέσον)· καὶ παρ' ἀρχαίοις ἡ λέξις καὶ ἐν τῇ δημῳδῇ συνήθως. 2. Σπάζω (σφάζω καὶ σφάττω)· α σπάγουμαι. 2. Ρουφίζω (ροφάω καὶ ροφέω) ἐν τῇ δημ. ρουφῶ, παρ' Ἰωσι ρυφέω, ἐξ οὗ τὸ ἡμέτερόν τε καὶ τὸ τῆς δημῳδούς τροπῇ τοῦ υ εἰς ου· παρ' Ἰψυχίῳ δ' εὐρηται καὶ ἡ λέξις ρουδοτός = ρόφημα (C. Grundr. σ. 295)· ῥηματικὰ παρ' ἡμῖν ρούφιγμαν, ρουφιχτός (ρόφημα, ροφητός)· συγγενὲς τῷ ἐλληνικῷ ροφῶ ἐστὶ καὶ τὸ λατινικὸν sorbeo, ἐξ οὗ sorbitio (ρόφημα), δ καὶ παρ' ἡμῖν σερπέτ' καὶ παρὰ Τούρκοις cherbet καὶ παρὰ Γαλάταις sorbet (ὕδρόμελι). 2. Σειζω (σειώ) αβ σεισκουμαι καὶ σείουμαι. 2. Στάζω (οὐδέτερον). 2. Καταστάζω· (ἀμετάβ. ἐπὶ οἰκοδομημάτων καὶ ἐνδυμάτων διαβρόχων). 1. Στεβάζω (στεγάζω)· β στεβάουμαι. 1. Ἀποστεβάζω (ἀποστεγάζω)· β ἀποστεβάουμαι. 2. Στενάζω. 2. Αναστενάζω. 2. Στοιβάζω «στοιβάζω ξύλα, ψωμία» καὶ παρ' ἀρχαίοις «στοιβάζω ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ» (λευϊτικὸν 1, 7)· «στοιβάζειν ἄρτους ἐπὶ τῆς τραπέζης» (Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 272 C)· ἀφηρημένον στοῖβα (στοιβή) = πλῆθος, σωρός· οὕτω καὶ παρ' Εὐσταθίῳ «στοιβή λίθων.» Παρ' Ἰψυχίῳ φέρεται καὶ στοῖδη· β στοιβάσκουμαι. 1. Στολίζω, αβ στολίσκουμαι καὶ στολίουμαι. 2. Σιουρίζω (συρίζω)· 1. (ἀ)σπαλίζω = κλείω, ἐν τῇ δημ. σφαλνῶ καὶ σφαλῶ· κατὰ Σκαρλ. Βυζάντιον (Λεξ. ν. Ἑλλ. ἐν λ. σφαλνῶ ἐκ τοῦ «Ἀσφαλίζω (τὸ ὁποῖον εἰς τὸ γλωσσάριον τοῦ Κυρίλλου εὐρίσκεται καὶ χωρὶς τοῦ ἀρκτικοῦ α «Μύω, τὸ σφαλίζω)»·) ἀλλὰ τὸ σφαλίζειν τῶν Βυζαντιακῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων οὐκ ἐκ τοῦ ἀσφαλίζω ἐστίν, ἀλλ' ἐκ τοῦ σφαλός (ποδοκάκη τις),

ἐσήμενε δὲ πρῶτον δεῖν, εἶτα δὲ καὶ κλείειν· (ἰδὲ Λεξ. Passow ἐν λ. σφαλίζω)· αἶ ἀσφαλίουμαι. 1. Ἀποσκεπάζω=ἀποκαλύπτω, ἕ ἀποσκεπάουμαι=ἀποσκεπάζομαι, παρ' ἀρχαίοις ἀποσκέπομαι, ἀποσκεπάζομαι καὶ ἀποκαλύπτομαι· ἔτι=ἀποκαλύπτομαι τὴν κεφαλήν· οὕτω καὶ παρὰ Βυζαντίους· «ἀποσκεπάζονται τοὺς» «ἄς ἀποσκεπάζονται καὶ αὐτοὶ τὸ καπάσιν τοὺς,» «ἄς τοὺς ἀποσκεπάζονται» (Φραντζῆ χρον. βιβλ. δ'. κεφ. κ'. ἐπιστ. Βησσαρίως). 2. Σφραγίζω, αἶ σφραγίσκουμαι· 2. Ἀποσφραγίζω, αἶ ἀποσφραγίσκουμαι. 1. Σκίζω, αἶ σκίουμαι. 1. Κατασκίζω, αἶ κατασκίουμαι. 1. Τυρικνίζω (τυργόω), ἕ τυρικνίουμαι. 2. Ὑβρίζω, α ὑβρίσκουμαι. 2. Ταράζω, (ταράσσω), ἕ ταράγουμαι. 2. Προστάζω (προστάσσω). 2. Τινάζω, ἕ τινάγουμαι (τινάσσω)· 2. Ἀποτινάζω (ἀποτινάσσω), ἕ ἀποτινάγουμαι. 2. Ὑλάζω (ὕλαω, ὕλακτέω, ὕλακκάω, ὕλακτιάω, ὕλάσκω καὶ ὕλάσσω)· ὁ ἀόρ. ὕλαξα· οὕτως εὔρηται καὶ παρὰ Δίωνι Κασσίω 63,28 καὶ Δίωνι Χρυσος. 9,290· «ὕλάξη.» 2. Χαράζω (χαράσσω). α Φαντάσκουμαι (ἀλαζονεύομαι, ὑπεραίρομαι)· οὕτω καὶ παρ' Ἡροδότῳ 7, 10, 5) «τὰ ὑπερέχοντα δένδρα ὁ θεὸς οὐκ ἐἶ φαντάζεσθαι.» 2. Φωτάζω (λάμπω)· οὕτω καὶ παρ' ἀρχαίοις τὸ φωτίζω (θεοφρ. ἀποσπ. 3, 30). 1. Χαρίζω (δωροῦμαι), ἕ χαρίσκουμαι· οὕτως εὔρηται καὶ ἐν τῇ ὁημῶδει τὸ χαρίζω, παρ' ἀρχαίοις δὲ τὸ χαρίζεσθαι· «ζωὴν χαρισάμενος,» «δῶρα χαρίζεσθαι» (Ὀδ. 24, 283)· «χαρισάμενος ὑμῖν πάντα τὰ παραπτώματα» (Παῦλ. ἐπιστ. π. Κολ. 2, 13). 2. Χειμάζω (διαχειμάζω)· καὶ παρ' ἀρχαίοις πυρὶ χειμάζειν» (Ξενοφ. οἰκ. 5, 9)· «ἐν τοιοῦτοις ἱματίοις χειμάζειν» (Ἰσοκρ. 7, 54. σ. 150)· «Μαρδόνιος περὶ τὴν Θεσσαλίαν ἐχειμάζει» (Ἡρόδ. 8, 133. Ξεν. Ἑλλ. 1, 2, 15). 1. Χιονίζ' (ἀπρόσωπον)· καὶ παρ' ἀρχαίοις τὸ χιονίζειν· «εἰ ἐχιόνιζε» (Ἡρόδ. 2, 22, 2)· ἕ Χιονίουμαι· 2. Χιονοτίζω=λευκαίνω· οὕτω καὶ παρ' Ἠσυχ. τὸ χιονίζω· 1. Χορτάζω (μεταβ. καὶ ἀμετάβ.)· οὕτω καὶ παρ' ἀρχαίοις «πόθεν τούτους δυνήσεται τις ὧδε χορτάσαι ἄρτων ἐπ' ἐρημίας;» (Εὐαγγ. Μάρκ. 8, 4)· «χορτάζειν τοὺς καλουμένους» (Πλουτ. ἠθ. τ. 616, B.)· «βόλβρις ἐμκυτὸν χορτάσων» (Εὐδουλ. παρ' Ἀθην. σ. 63, D)· ἰδὲ καὶ

Sturz. d. Mac. dial. σ. 200. 1. Χωρίζω, αἶ χωρίζομεν καὶ χωρίομαι· καὶ περὶ γυναικὸς χωριζομένης τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὰνά-
 παλιν· οὕτω καὶ παρ' ἀρχαίοις (Ἰσ. 8, 36, σ. 73). 1. Ὠριάζω
 (ἐκ τοῦ ὄρα· φυλάττω· «ὄραν τινὸς ἔχειν, ποιεῖσθαι» (Ἡρόδ. 1,
 4. 9, 8· τὸ ὄρα παρ' ἀρχαίοις ἐν τοῖς συνθέτοις ὀλίγωρος, πλω-
 ρός, θυρωρός, οὐδενόσωρος, κηπουρός κτλ. ἰδὲ Curt. grundz. σ.
 346). 1. Μελανίζω καὶ μελανιάζω ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ τοῦ προ-
 σώπου μελανιζόντων ἐκ ρίγους ἢ ἐξ ἀσθeneίας· καὶ παρ' ἀρχαίοις
 εὐρηται τὸ μελανίζειν ἀμετάβατον (Ἀθήν. 7, σ. 312 I'), ὁμοίως
 καὶ τὸ μελανεῖν (μέλανα γίνεσθαι), οὗ μεταβατ. τὸ μελαίνειν καὶ
 μελανοῦν. 6. Μεσημερνιάομαι (ἐκ τοῦ ἐπιθέτου μεσημερινός, ὁ
 καὶ ἰδὲ ἐν κε'.) παρ' ἀρχαίοις λέγεται μεσημβριάζειν καὶ διὰ περι-
 φράσεως «κἂν μεσημβρινὸς ἔγρη» (Ἀριστοφ. Σφ. 774). 1. Κορ-
 δουλιάζω· ἰδὲ λέξιν κορδύλ' ἐν κε'). 2. Κοχλακίζω, ἐν τῇ δημ.
 χοχλακίζω, παρ' ἀρχαίοις κοχλάζω, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ γραφή κο-
 χλάζω· ἐπὶ ὑδατος βράσσοντος, ὡς καὶ παρ' ἀρχαίοις· μεταφορι-
 κῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δάκρυσι τηκομένων.

Σημ. Τὰ εἰς ι ζ ω ποιεῖ τὰ παθητικὰ εἰ, ἰ σ κ ο υ μ α ἰ καὶ τινὰ
 ἰ ο υ μ α ἰ, τὰ δὲ εἰς ἄ ζ ω, ἄ σ κ ο υ μ α ἰ καὶ ἄ ο υ μ α ἰ, ἐνθα
 μεταξὺ α καὶ ο υ παρεντίθεται πολλάκις καὶ τὸ γ' ἄ γ ο υ μ α ἰ.
 Τούτων τὰ μὲν τῷ 1 ἐπισημανθέντα ἔχει τὸν πρῶτον ἀόριστον τῶν
 ἐνεργητικῶν εἰς σ, τὰ δὲ διὰ τοῦ 2 εἰς ξ· τῶν δὲ παθητικῶν τὰ
 μὲ τῷ α, τὸν πρῶτον ἔχει ἀόριστον, τὰ δὲ τῷ β, τὸν δεύτερον,
 τὰ δὲ τῷ αβ, ἀμφοτέρους, περὶ ὧν ἐν τοῖς ἐξῆς ἀκριδέστερα ἐροῦ-
 μεν. Ἐνταῦθα δὲ σημειούμεθα μέλλοντάς τινας τῶν Δωριέων εἰς
 ξ ἐργαζήται, ἐγδικαζήται, δοκιμαζόντι, ἐργαζόνται καὶ ἀορίστους
 ἐδίκασα, ἐγέλασα, ἐχώρισα κτλ., περὶ ὧν ἐπιθι Kühn. Gr. § 251,
 8 καὶ § 33 ξ und σ καὶ Curt. das Verbum d. gr. Spr. τ. 2.
 καὶ Mullach gr. d. gr. Uls. σ. 264, 8 καὶ Anm. Τούτων πολλὰ
 καὶ ἐν τῷ παρακειμένῳ ἀορίστῳ τηρεῖ τὸ ν καθάπερ καὶ παρ' ἡμῖν.

2) Τὰ ἄφωρον π, β, γ, κ, τ, χ, φ, θ, φτ (ἀντὶ πτ) χαρακτηῖρα
 ἔχοντα.

Τρίβω, α τρίβομεν· φεύω ἢ φέβω (φεύγω). Πάγω (ἐκ τοῦ

ὑπάγω) = ἀπέρχομαι· ἐν τῇ δημ. παγαίνω καὶ πηγαίνω. Καὶ παρ' ἀρχαίοις οὕτω ποῦ ὑπάγειν «ὑπαγ', ὦ, ὑπαγ' ὦ» (Εὐρ. Κύκλ. 152). «ὑπαγε, τί μέλλεις;» (Ἀριστοφ. Νεφ. 1298) «ὑπαγ' εἰς τοῦμπροσθεν» (Ἰππ. παρ' Ἀμμ. σ. 140)· «ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ» (Ἀριστοφ. βιάτρ. 174)· οὕτω καὶ τὸ «κοιλία ὑπάγουσα» (Ἰπποκρ. σ. 396, 26) καὶ παρ' ἡμῖν «πάγ' ἡ κοιλία μ'» = ρυΐσκομαι. — Ἀλιμέγω (ἐκ τοῦ ἀλιμέγω κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ ἀμέλγω)· ἐν τῇ δημ. ἀρμέγω· α ἀλιμέγκουμαι· μεταφορικῶς λέγεται ὅπως καὶ παρ' ἀρχαίοις «ἀλιμέγω ἕναν, ποῦ ζουμίζ'» = (ἀμέλγω τινὰ ἔχοντα ζωμόν = πλοῦσιον)· καὶ παρ' Ἀριστοφάνει (Ἰππ. 326) ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους· α ῤέγκουμαι (ἐρεύγομαι)· ἐν τῇ δημ. ρεύγουμαι λατ. erugere, ruciare· τὸ ε ἐν τῷ ἑλληνικῷ προστεθειμένον, ρυγ οὔσης τῆς ῥίζης (ιδὲ Curt. Grundz. σ. 181)· ἀλλ' οὐκ ἂν εἶποι τις παρ' ἡμῖν τε καὶ ἐν τῇ δημῳδαί τὴν ἀρχαιοτάτην τετηρεῖσθαι ῥίζαν· ἐκ παραφθορᾶς γὰρ καὶ κολοβώσεως τοῦ χρηστοῦ ἐρεύγομαι ταῦτα γέγονεν, ὥσπερ πλεῖσθ' ἕτερα· λέγω, α λέγκουμαι· ἀντιλέγω. Ἀνοίγω, β ἀνοίγουμαι· σπίγγω (σπίγγω), β σπίγκουμαι· δέχω (διώκω)· ἐλέπω (βλέπω), ἐλέπουμαι· λάμπω· πρέπω (ἀπρόσ.), ἀλείφω, α ἀλείφκουμαι· λείχω· γλύφω, α γλύφκουμαι· βρέχω, β βρέχουμαι· α δέχκουμαι (δέχομαι), β σέπουμαι (σήπομαι)· βέχω (βήσσω), ἐν τῇ δημ. βήχω· βάφω, α βάφκουμαι· ἔρχουμαι· ἔχω· τρέχω, κατατρέχω, α κατατρέχκουμαι = ἐπηρεάζειν τινί, ἀδικεῖν, βλάπτειν, διώκειν, κατηγορεῖν, διασύρειν· οὕτω καὶ παρ' ἀρχαίοις «τῶν μάντεων κατατρέχειν» (Διογ. Λαέρτ. 2, 135)· «κατὰ τῆς μοναρχίας κατατρέχειν» (Δί. Κάσσ. 36, 27)· «τοῖς δυνάσταις κατατρέχειν» (Διον. Ἀλικ. π. συνθ. σ. 401)· «τὴν Σπάρτην οὕτω καταδραμεῖν» (Πλάτ. νόμ. 7. 806, 6)· «Πολλὰ τὸν Καίσαρα κατέδραμε» (Δ. Κάσσ. 50, 2)· καὶ ἐν τῇ δημῳδαί τότε ἐνεργητ. καὶ τὸ παθητικόν. Δίγω (δίδωμι), α δώχκουμαι· β σμίγουμαι (ἐπιμίγνυμαι). Κρύβω καὶ κρύπτω (κρύπτω), α κρύφκουμαι· ὁ τύπος κρύβω καὶ παρατατικὸς ἔκρυβον καὶ ἔκρυπον, καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις ἐγκρύβω, ἀποκρύβω ἀπαντᾷ παρὰ μεταγενεστέροις (Κοίντ. Σμυρν., Νονγ.)

Πανοπολ.), (ιδὲ Lob. Pryn. σ. 317 καὶ ἐξ. καὶ Lob. Λί. σ. 448 καὶ ἐξ.). Συγκρύβω, α συγκρύβουμαι=συγκαλύπτω τέφρα τὴν ἀνθρακίαν, ἵνα τὸ πῦρ διατηρηθῇ· τρώγω, πλέκω, α πλέγκουμαι· ἀλέθω, α ἀλέσκουμαι· παρ' ἀρχαίοις ἀλεῖν καὶ τὸ οὐ δόκιμον ἀλήθειν (ιδὲ Lob. Pryn. σ. 151 καὶ Sturz d. Maced. dial. σ. 145). Κλώθω, α κλώσκουμαι, οὗ ἐνεργητικὸς τύπος εὐρηται παρ' Ἡσυχίω «κλώσκων, ἐπικλώθων» (Curt. d. Verbum σ. 286,5). Κνέθω, α κνέσκουμαι· ἄρτω (ἄπτω), α ἄφκουμαι· στράπτω (ἀστράπτω), καὶ παρ' ἀρχαίοις στράπτω (Σοφ. Οἰδ. ἐ. Κ. στ. 1515) «στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη» ἐκ διορθώσεως τοῦ Pierson ἀντὶ τοῦ ἐν χειρόγρ. φερομένου στρέψαντα, ὃ γε μὴν ὡς ἀνάττικον ὁ Forster διορθοῖ σκήψαντα· «στράπτειν νόω, σοφίῃ» (Ἀνθολ. 8, 23, 2. 125, 3)· λέγεται δὲ παρ' ἡμῶν ἐπὶ ἀστραπῆς καὶ ἐπὶ τῶν στιλπνῶν μετάλλων καὶ λίθων (ἀργύρου, σιδήρου, χαλκοῦ, χρυσοῦ, ἀδαμάντων κτλ.), μεταφ. δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κάλλους· «στράπτ' ἴς τ' ὀμμάτια μ'» = φαίνεται μοι καλλίση· καὶ παρ' ἀρχαίοις «ἀστράπτειν κάλλος» (Μελεάγρ. ἐπίγρ. 38)· «στράπτνε τ' ὀμμάτια μ'» = σπινθηροβολοῦσιν οἱ ἐμοὶ ὀφθαλμοὶ (ἐπὶ τῶν κολαφιζομένων καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ πόθου προσδοκόντων τὴν πρόσοδόν τινος)· «στράπτω σ' ἕναν πᾶτζαν» = ἐπὶ κόρρης πατάσσω σε, κατὰ κόρρης τύπτω, κολαρίζω, κόνδυλον δίδωμι, ἐντρίβω· κονδύλω παίω σε, κονδύλω καθικνοῦμαί σου· βλάπτω, α βλάφκουμαι· θάπτω, αβ θάφκουμαι· κλέβω καὶ κλέπτω (κλέπτω) α κλέφκουμαι. Κόπτω (κόπτω) εἰ κόφκουμαι· ἀποκόπτω = ἀπογαλακτίζω καὶ παρέχω τινὶ ἔργον τι «κατ' ἀποκοπὴν» ἢ «ἀποκοπὴν» (ιδὲ τὴν λέξ. ἐν κδ'. 2. α'.) = ἐργοδοτῶ καὶ ἐργολαβῶ· εἰ ἀποκόφκουμαι (ἀπροσ «ἀποκόφκεταιί με» = ἐξαμβλίσκω· ἐν τῇ δημῶδει ἀποβάλλω). Προκόπτω (ἐπιδίδωμι· καὶ παρὰ μεταγενεστέροις τὸ προκόπτειν εὐρηται ταῦτόν σημαῖνον «ἐν παιδείᾳ προκόπτειν» (Διόδ.) «ἐν τοῖς μαθήμασι» (Λουκ. Ἑρμ. 63. ιδὲ καὶ Εἰσαγ. ὑποσ. 18.). Νίπτω (νίπτω), νίφκουμαι. Χερνίπτω (τὸ ἐνεργητ. χερνίπτω παρὰ Λουκῶν. 18/4, τὸ δὲ παθητικὸν χερνίπτομαι συνηθέστατον παρὰ ποιηταῖς ἐπὶ ταῖς θυσίαις· ιδὲ Γ' αὐτῶν

Λεξ. ἐν λ. γερνίπτω)· φάπτω (βάπτω) αβ φάφκουμει· σκάπτω (σκάπτω), αβ σκάφκουμει· γράπτω (γράφω) καὶ γράφω, αβ γράφκουμει.

Σημ. Καὶ τούτων τὰ παθητικὰ λήγει εἰς σ κ ο υ μ α ι ἢ ἐξαιρέσει τοῦ σ εἰς κ ο υ μ α ι· τὸ τ καὶ θ πρὸ τοῦ σκουμει ἢ κουμει ἐκπίπτει, τὰ δὲ πρὸ τοῦ κ ψιλὰ καὶ μέσα σύμφωνα δασύνεται, πλὴν τοῦ ἐλέπκουμει· ὁμοίως καὶ πρὸ τοῦ τ· (κλέπτω, κρύπτω κτλ.)· ὀλίγα δὲ τινα σχηματίζεται ὁμαλῶς ἄνευ τοῦ σ κ ο υ μ α ι· ἀνοίγουμει, σέπουμει βρέχουμει, ἔρχουμει, σμίγουμει.

3) Δ. βάλλω, α βάλλκουμει· ἐβγάλλω, α ἐβγάλλκουμει· μεταβάλλω· οὐδέτερον, = ὑποτροπιάζειν ἐπὶ νόσων· καὶ μεταβατικὸν «ἐμετάβαλεν (ἡ νόσος) αὐτόν.» Συμβάλλω (ἐμβάλλω ἔριν)· καὶ παρ' ἀρχαίοις συμβάλλειν ἄνδρας φίλους» (Ξενοφ. Κ. Π. 6, 1, 32). Στείλλω (στέλλω), ἐκ τοῦ ἀορίστου ἔστειλα παρεσχηματισμένον· ἔθεν καὶ γραπτέον, οἶμαι, στείλω· α στείλκουμει· σφάλλω = ἁμαρτάνω (ἄδω)· ψάλλκουμει.

Σημ. Τὰ παθητικὰ τούτων λήγει εἰς κ ο υ μ α ι.

4. ρ. Πρωτότυπα καὶ παράγωγα εἰς ἴνω, αἴνω, ἄνω καὶ οω.

Ἄδρυνω (οὐδέτ. = ὄριμν γίνομαι· ἐπὶ ἐλαίου, βουτύρου κτλ. = ταγγίζω, ὅπερ ἡ δημώδης ταγγιάζω λέγει)· βαθύνω· ἀνηθαίνω, κατηθαίνω· α ἀνηθάσκουμει, κατηθάσκουμει (ἀναβιβάζουμει, καταβιβάζουμει)· διαθαίνω· ἐθαίνω (ἐκθαίνω), ἐμπαίνω (ἐμθαίνω)· βαρύνω· γίνουμει (γίγνομαι)· ἀπογίνουμει (ἀποβάλλω τὴν οὐσίαν)· γλυκαίνω· δάκνω. Δειλαίνουμει = περιδεῶς ἔχω, ὀκνῶ· οὕτως εὐρηγται παρ' ἀρχαίοις τὸ δειλαίνω (Ἄριστ. ἠθ. Νικ. 2, 6, 19. — 3, 13. Πλουτ. ἠθ. σ. 1046 F.), τὸ δὲ μέσον παρὰ Λουκιανῷ (ὠκύπ 133) «δειλαίνομαι δὲ πολλὰ μεταστῆσαι πόδα.» Γλύνω ἐκ τοῦ ἐκλύνω ἀντὶ ἐκλύω 1) = πιέζων, συνθλίβων κτείνω, οἶον φθειρας, φύλλους κτλ. 2) = θλίβω, πιέζω τὴν ῥίνα, χεῖρα, πόδα, δάκτυλον, κεφαλὴν κτλ. 3) = διαλύω τι ἐν ὕδατι (ἢ καὶ ἐκτὸς ὕδατος λεπτύνω) διὰ τριβῆς, οἶον ἄλας, πηκτὸν γάλα, ρασσόλους κτλ. βεβρασμένους· παθ. α γλύσκουμει. — Λαφρύνω (ἐλαφρύνω παρὰ μεταγεγεστέροις) καὶ ἐλαφρόνω ἐξ ἀρρήτου ἐλαφρόω = κου-

ρίζω καὶ κουρίζομαι· ἐν τῇ δῆμ. ἐλαφρόνω. Κάμνω=ἐργάζομαι· οὕτω καὶ παρ' ἀρχαίους «νήσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο» (Ὀδ. 9, 130)=εἰργάσθησαν, ἐγεώργησαν, ὥσπερ καὶ παρ' ἡμῶν «κάμνω τὸ χωράριον»=γεωργῶ τὸν ἀγρόν. Κλίνω, α κλίσκουμαι (προσπίπτω, ταπεινοῦμαι). Κρίνω, α κρίσκουμαι· ἠγγύνω (πρόφ. uschúnō), αδ' ἠγγύσκουμαι καὶ ἠγγύουμαι (ἐκχέω)· τὸ ἐκχύνω παρὰ τοῖς Ὀ. «ἐκχύνω δὲ ἀκρῦα»=«δ'ἀκρῦα ἐκχεῖται» (Πλάτ. συμπ. 215 E). Μεταλαμβάνω (κοινωνῶ τῶν ἀχράντων μυστηρίων· καὶ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία διεφύλαξεν, ἄλλο δὲ τῶν συνθέτων οὐδὲν διεσώθη, οὐδὲν διεσώθη, οὐδὲ τὸ ἀπλοῦν)· λαχαίνω (συναντῶ, ἐκ τοῦ λαγγάνω· ἕτερον τὸ παρ' ἀρχαίους λαχαίνειν=σκάπτειν). Ἀφίνω (ἀφίημι). Μαλακύνω καὶ μαλακόνω. Μαθάνω, ἐν τῇ δῆμ. μαθαίνω (μανθάνω)· μαθίουμαι (ἐκ τοῦ μαθίζω=διδάσκω)=γνωστὸς γίνομαι· ἕτερος τύπος μαθεύκουμαι. Ξεραίνω, α. ξεραίνουμαι (ξηραίνω· «νὰ ξεραίνεσαι καὶ νὰ μαραίνεσαι» ἐπὶ ἀρᾶς· μαραίνω—μαραίνουμαι. Μένω, ἀναμένω, ἀπομένω, περιμένω (περιμένω), ὑπομένω. Παθαίνω (πάσχω), ἐν τῇ δῆμ. παθαίνω· ἕτερον τὸ παρ' ἀρχαίους παθαίνω· παχύνω (ἀμετάβ.)· πίνω· πλατύνω. Πλεθύνω (ἀμετάβ.) καὶ παρ' ἀρχαίους ἀμετάβατον καὶ μεταβατικὸν τὸ πληθύνειν «ἐν αὐτῷ ἐπλήθυνε τὸ φιλογρήματον» (Ἡρωδ. 3, 8, 14)· «ταῖς γυναῖξιν τὸ γάλα πληθύνεται» (Ἀριστ. ἰστ. ζ. 7, 11. Γεωπ. 1, 10, 7), παρ' ἡμῶν «πλεθύν' τὸ γάλα», ἀμετάβατον δὲ πληθύνω· «ἐπεὶ ἀν πληθύεσθαι ἀρχηται ὁ Νεῖλος» (Ἡρωδ. 2, 93, ἐνθα καὶ γραφῆ πληθεσθαι φέρεται, ὁ δὲ Dindorf διορθοῖ πληθύνεσθαι)· «αἰδοὲ πληθύουσι δὴ» (Λισγ. Χορηφ. 1057) = τῷ ἡμετέρῳ «πληθύννε» = πολλὰ γίνονται· «ἀκολασίας καὶ νόσων πλεθουσῶν ἐν τῇ πόλει» (Πλάτ. πολ. 3, σ. 405 A), παρ' ἡμῶν «ἐπλέθυναν τὰ ἀρρώστιας» ἐν τῇ δῆμῳ δὲι πληθαίνω. Πλύνω, α πλύσκουμαι· ἀποπλύνω. Τυχαίνω (συναντῶ, ἐντυγχάνω)· συντράχινω (ἐκ τοῦ συντυγχάνω=διαλέγομαι). Υφαίνω, α υφάϊσκουμαι· α φαίνουμαι. Ξεστάνω (φθάνω)=ἐξικνοῦμαι· προστάνω (προφθάνω). Χαλάνω, αδ. χαλάσκουμαι καὶ χαλάουμαι (φθείρω), ἐν τῇ δῆμῳ δὲι χαλάνω· ἐκ τοῦ ἀρχαίου χαλᾶν, ὃ εὖρηται καὶ χαλαίνειν παρ' Ἡσιόδ. (ἀσπ. 308,

σημαίνοντος τὸ χαλαρὸν γίγνεσθαι, τὸ ἀμβλύνεσθαι, ἐκ τούτου δὲ ῥαδίως καὶ τὸ διαφθεῖρειν ἐσήμαινον, ὃ καὶ συντημμένον τῷ χαλαρῷ ὡς συνώνυμον εὐρηται παρὰ Πλάτωνι «χαλαῖται τοῖς ἀνθρώποις καὶ διαφθείρεται τὰ πολλὰ ἐν τῷ βίῳ» (Νόμ. 2, 653,6). Χολοσχάνω, ὡσπερ καὶ ἐν τῇ δημῳδαίᾳ=δεινοπαθεῖν· ἰδὲ καὶ λέξιν χολομανίζω· δένω, α δέσκουμαι (δέω)· φένω (ἔψω), ἐν τῇ δημῳδαίᾳ φήνω· αβ φέσκουμαι καὶ φέουμαι. Λύνω, α λύουμαι· δείκνω (δείκνυμι), ἐν τῇ δημ. δείχνω, α δείχκουμαι· κρεμάνω (κρεμάννυμι), ἐν τῇ δημ. κρεμνῶ, αβ κρεμάσκουμαι καὶ κρεμάουμαι· παρ' ἀρχαίοις πλὴν τοῦ κρεμάννυμι ἀπαντᾷ καὶ κρεμάω ('Ανακρ. 29,17), παρὰ δὲ Βυζαντιακοῖς καὶ κρεμάζω· ἀποκρεμάσκουμαι=ἀναρτῶμαι ἔκ τινος. Βζίνω (σβέννυμι), αβ βζίσκουμαι καὶ βζίουμαι· ἐν τῇ δημ. σβέννω καὶ σβήνω. Βυζάνω, α βυζάνω, α βυζάσκουμαι (θηλάζω), ἐν τῇ δημῳδαίᾳ βυζαίνω, ὅπερ καὶ κατὰ Βυζάντιον (Λεξ. ν. ἑλλ.) καὶ Roscher (C. st. 3. σ. 132) ἐκ τοῦ μυζάω παρῆκται· ἡ λέξις καὶ παρὰ Βυζαντίοις «ἐάν μοσχάριον βυζάξῃ ὄνον» Νομοκ.) Χάνω· παθητ. α χάμαι, ἐν Τριπόλει χάουμαι, ἐν τῇ δημ. χάνομαι=ἀπόλλυμι· ὁ Mullach ἐν ταῖς εἰς Δημ. Ζῆν. σημειώσεσι σελ. 86 ἐν λ. ἀλήθεια καὶ 113 ἐν λ. χαθῆ παρατίθεται τύπον χάζω, ἄγνωστον ἡμῖν· τὸ ἀρχαῖον χάζω πάντῃ διάφορόν ἐστι τοῦ ἡμετέρου χάνω· ἰδὲ καὶ Δουκάγγ. τ. 2. σ. 1783. Ἐνταῦθα καταλεκτέα καὶ ἅπαντα τὰ εἰς ὄνω, (φανερῶν, χρυσόνω κτλ.) ἰδὲ 8 σημ..

Σημ. Καὶ τούτων τὰ παθητικὰ λήγει εἰς σκουμαι, κουμαι καὶ ουμαι, τῶν δὲ ἐν ὧ παρατιθεμένων εἰς κουμαι, πλὴν τοῦ χαίρουμαι.

5. ρ. Παίρω, α παίρκουμαι· ἐν τῇ δημῳδαίᾳ παίρνω=λαμβάνω ἐκ τοῦ ἐπαίρω ἢ ἀπαίρω· παρὰ Φραντζῆ (χρον. βιβλ. δ'. κεφ. α.) ἀνχνινώσκεται «ἀπῆρεν αὐτά.» (1) Φτείρκουμαι· ἀόρ. ἐφτεῖρκα ἐκ τοῦ πτείρω. ('Αρχαδ. σ. 68,19 καὶ Σουίδ.) ἀντὶ πταίρω, παρ' Ἀτ-

(1) Ἄλλ' ἐν Βαρθολομαίῳ Ἐδουαδῷ Πατρολ. τ. 114. σ. 1433 ἐπάρειν· «ἤλθον πρὸς τοῦ ἐπάρειν σε.»

τικοῖς πτάρνυμαι· Φτερνίζω, α φτερνίσκουμαι (ἐκ τοῦ πτερνίζω) = πτύρω, ἐπὶ ἵππων. Φτύρω, ἀόρ. ἔφτυρα = διώκειν τινὰ μετ' ἀπειλῆς καὶ φόβου, φόβον ἐμποιεῖν· ἐκ τοῦ πτύρω. Ἐγδέρω (ἐκδέρω), α ἐγδέρκουμαι. Σπείρω, α σπείρκουμαι καὶ σπάρκουμαι· ὑποφέρω, ὑποφέρουμαι (ἀνεκτός εἰμι). Ἢ Χάρουμαι (χαίρω). Σύρω, α σύρκουμαι· = 1) σύρω· 2) ὑποφέρω, ἀνέχομαι, πάσχω.

6) αἶω. Αγαπῶ, α ἀγαπίουμαι· βουτιῶ = δύουμαι, καὶ ἐν τῇ δημοδίῳ τύπος δὲ βουτίζω, ὃν ἔχει ὁ Mullach (Δημ. Ζῆν. σ. 91 ἐν λ. βουτίζω) οὐκ ἤκουσται· καὶ ἐν τῷ ποιήματι (στ. 135 ἀντὶ ἐβούτιξε γραπτέον ἐβούτιξεν ἐκ τοῦ βουτιῶ, ὡσπερ ἐρωτῶ—ἐρώτηξα, πετῶ—ἐπέταξα, φυσῶ—ἐφύσηξα, παρέφθαρται δ' ἡ λέξις ἐκ τοῦ βυθῶ, ὃ κεῖται παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. στ. 506 ἀντὶ βυθίζουμαι. Γερῶ (γηράσκω (γηράσκω)· τὸ γηρῶ παρὰ μεταγενεστέροις. Γελῶ, α γελάσκουμαι· πλὴν τῆς κυρίας σημασίας ἔχει καὶ τὴν τοῦ ἀπατῶ, παρακρούουμαι, ὡσπερ καὶ ἐν τῇ δημοδίῳ περιγελῶ καὶ ἀποργελῶ (περιγελῶ)· ἀκονῶ, ἀκονίουμαι, (ἀκονῶ)· ἀπαντῶ· βοῶ, καταβοῶ· βλαστημῶ, α βλαστημίουμαι (βλασφημῶ), γεννῶ, γεννίουμαι· διψῶ· ἐρευνῶ, ἐρευνίουμαι· ρωτῶ, α ρωτίουμαι (ἐρωτῶ· ζῶ (ζῆς, ζῆτε)· κολυμπῶ (κολυμβῶ)· μεθῶ (μεθύω)· κακολογῶ (καὶ παρ' ἀρχαίοις), οὗ ἀντίθετον καλλολογῶ, ᾧ χρῆται ὁ Εὐστάθιος· ὁμολογῶ (ὁμολογέω), α ὁμολογίουμαι· κυβερνῶ, κυβερνίουμαι (πορίζουμαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν)· μασῶ (μασῶμαι), α μασίουμαι· μετρῶ, α μετρίουμαι (μετρέω), δηλοῖ καὶ τὸ ἀριθμεῖν, καθάπερ καὶ ἐν τῇ δημοδίῳ, καὶ παρ' ἀρχαίοις ἐνιαχοῦ «κύματα μετρεῖν» (Θεοκρ. 16,60)· «κράατα μετρεῖν» (Ἀνθολ. 4,3 56) καὶ Ἄλκαϊος κατὰ Φώτιον σ. 264,13. ἰδὲ καὶ Κορ. Ἀτ. τ. 2. σ. 206 ἐν λέξ. κακομετρῶ.—Κακομετρῶ, α κακομετρίουμαι· καὶ παρὰ Λουκ. (Ἑρμ. 56).

(ἀκολουθεῖ)